

Sygn. akt II CSK 128/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej "[...]" z siedzibą w T.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty W., J. H. i M. A.
o nabycie nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 3 sierpnia 2012 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 kwietnia 2012r. sygn. I Ns [...] i odmawia w pozostałej części przyjęcia tej skargi do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawczynie Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej „[...]” z siedzibą w T. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 kwietnia 2012 r., mocą którego Sąd ten oddalił wniosek Spółdzielni o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w T., składającej się z działek o nr [...] i [...].

Z treści skargi kasacyjnej, którą wniosła wnioskodawczynie wynika, że zaskarżyła ona zarówno postanowienie Sądu pierwszej instancji jak i postanowienie Sądu drugiej instancji. W skardze skarżąca zarzuciła naruszenie art. 172 § 1, art. 339, art. 6 k.c. oraz art. 385, art. 235 §1 i art. 227 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, iż istnieje potrzeba wykładni „art. 141 i n. ustawy z dnia 16 września 1982 r.- Prawo Spółdzielcze (...) dotyczących charakteru prawnego wkładów gruntowych i ich wnoszenia do rolniczych spółdzielni produkcyjnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 519¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu nieprocesowym skarga kasacyjna przysługuje od postanowienia co do istoty sprawy wydanego przez sąd drugiej instancji. Analogicznie ukształtowano też dopuszczalność skargi kasacyjnej w procesie, od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku (lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie – art. 398¹ § 1 k.p.c.). Tak więc przepisy k.p.c. nie przewidują skargi kasacyjnej od orzeczeń sądu pierwszej instancji. Skarga kasacyjna od orzeczenia sądu pierwszej instancji jest przeto niedopuszczalna i jako taka, zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podlega odrzuceniu, co też orzeczono w odniesieniu do skargi wnioskodawczynie skierowanej przeciwko postanowieniu Sądu Rejonowego.

Badając natomiast czy skarga kasacyjna wnioskodawczynie skierowana przeciwko postanowieniu Sądu Okręgowego podlega przyjęciu do rozpoznania, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., skarga podlega przyjęciu do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Kwalifikowane przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną ocenę czy za rozpoznaniem sprawy przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym poza tokiem instancji, przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa, a na taką przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powołał się skarżący, wymaga od skarżącego określenia nie tylko przepisu ustawy, który winien podlegać wykładni, ale wymaga nadto wskazania, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub przedstawienia rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7). Z oczywistych względów należy wykluczyć kwestię prawną, której wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej rozpatrywaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, niepubl., z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003, nr 9, poz. 228). Potrzeba wykładni przepisów prawa, jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zachodzi więc jedynie wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego należą do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 r. Nr 12, poz. 211).

Skarżąca nie podniosła zarzutu naruszenia art. 141 Prawa Spółdzielczego, co oznacza, że dokonanie wykładni tego przepisu nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy

bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

db